

У РАЮ

На війні як на війні, там є і кохання, і пристрасті, і ревності...

Сергій жив з мамою, батько помер від раптового інфаркту, коли хлопцю було п'ятнадцять. Проте родина лишилася заможною, у батька були статки і гроші.

Дуже скромний, чемний хлопець, дівчат в нього не було, навіть не цілувався по-справжньому ні з ким. Симпатичний, розумний і фізично розвинутий, але з дівчатами як заклинювало щось. Казав друзям, що не знає, як знайомитися, як розмовляти з ними... Таке буває у юнаків – з часом проходить. Сергій закінчив університет, почав працювати програмістом.

Коли нагрянула війна, він не відразу, а через кілька місяців попросився на фронт. Це було несподівано, в першу чергу, для мами. Вона мовчала, хоча багато хто з друзів і колег по роботі радили не поспішати, однак він, підкорюючись пориву чи переконанню, пішов воювати.

В армії панують прості манери, до яких Сергій швидко звик, згодом навчився влучно стріляти. Авжеж й до того був непоганим в цьому, бо батько ще змалку брав на полювання. Отже у війську пройшов навчання і став снайпером.

Степи Донеччини. Чимало знищених ворогів було на його рахунку – він знав скільки, проте цифру нікому не казав.

Поруч з хлопцями і дівчата воюють. Леся – волонтерка-красуня, бій-дівка, медична сестра. Вона встигала всюди. І він вперше у житті закохався: не в цяцю з журналу чи кінострічки, а в живу реальну дівчину. Мріяв, щоб його поранило, а вона рятувала! Та його не ранило, і вона рятувала інших. В рідкі моменти відпочинку Леся йому снилася попри його волі в різних варіантах але то таке, справа молода. Вся жіночість і кохання уособлювалась для Сергія в ній. Траплялось, що вони, зустрічалися очима, і вона навіть посміхалася йому, та вона посміхалася усім. Краєм вуха Сергій чув про її роман з їх офіцером. Ревнував і гнав від себе ці думки. Про майбутнє не думав. Йшла весна другого року війни. Одного разу його легко зачепило, і він потрапив до шпиталю, та нічого серйозного, і через тиждень був у строю. Боявся, що повернеться, а її не буде.

Вона була!

В той день йому не пощастило – його не брали кулі, проте прилетіла міна від ворожого безшумного 82-міліметрового міномета – він почув хлопок, його ошелешило, а коли розкрив очі, то побачив, що стопа висить на шматку шкіри. Відразу з'явився нестерпний біль, як раптом він побачив, що Леся опинилася біля нього...

Він втрачав свідомість, а вони тараторила:

– Сергійко тримайся, тільки не можна заплющувати очі, я з тобою!

Поки накладали турнікет вище коліна, поки його волокли у землянку, вона весь час була поруч. Робила якісь укол, метушилася.

– Що зробити, щоб тобі було легше? – спитала і поцілувала його у щоку.

Несподівано для себе він прошепотів:

–Дай груди...

Вона озирнулася, взяла його руку, розстебнула комір і поклала її собі на груди... І він попав у Рай!

Сергію ампутували стопу і комісували, Леся пішла з ним. Зараз він на протезі, хорошому, ізраїльському. Ще коли лежав у шпиталі у Києві, туди прийшов Рабин з послом Ізраїлю, і вони взяли кількох хлопців на лікування і протезування. Так Сергій опинився у Єрусалимі в клініці Хадасса. Там зробили інноваційний біонічний протез ноги, який працює як частина тіла. Леся весь час була з ним, йому дозволили взяти з собою жінку, оскільки вони встигли одружитися прямо у шпиталі. Головний лікар навіть їм окрему палату виділив на три дні для першої шлюбної ночі.

Сергій повернувся у рідне місто і працює програмістом, Леся – медсестра у місцевому шпиталі, хоча ні – вже пішла в декрет, бо вагітна.

Все в них нормально, часто йому дійсно здається, що він у Раю, та доки війна триває, спокою немає і там.